

Heräsin siihen epämiellyttävään tunteeseen, kun tunnen jonkun hengityksen korvani juuressa ja peittoani nytään pois päältäni. Avasin silmäni ja hieroin niitä hetken saadakseni näkökykyni toimimaan. Huone oli pimeä, mutta erotin silti sänkyni viereen kyykistyneen hahmon. Hetkeksi minuun iski paniikki, kunnes tunnistin ilkkurisen, pojaksi melko korkean äänen, jota sävytti tuskin huomattava, mutta hyvin viehättävä ärrärika. Nousin hitaasti istumaan ja mumisin jotain unisesti. "Iltoja", Leo sanoi hiljaa ja aloin jo hitaasti erottaa hänen kasvonsa ja vaaleat hiuksensa huoneen hämärässä. "Mitä... sinä täällä teet?" puhuttani säesti valtava haukotus, joka sai hetkeksi koko kehoni värisemään. "Mennään luistelemaan", Leo sanoi ja pystyin kuulemaan hänen äänestään virneen hänen kasvoillaan. "Paljon... siis tuota...", kohotin kasvoni ja jäin katselemaan tuota nuorukaisen hahmoa pimeän keskellä. "Siis mitä ihmettä?" Hitaasti tajusin, että Leo todellakin oli siinä sänkyni vieressä. "Mennään luistelemaan!" "Miten helkutissa sinä tänne pääsit?" Leo naksautti kieltään ja naurahti. "No lensin, tietysti. Mitä oikein kuvittelit?" Hänen naurunsa kajahti kovaa huoneesta ja näin, miten hän nousi seisomaan. "Paljon kello on?" "Älä nyt kellosta välitä. Etkö muista sopimustamme, me elämme hetkessä, irti kellon ja kalenterin tuomasta ssstressistä", Leo venytti viimeisen sanan ässää ja ojensi kätensä vetäistäkseen minut ylös sängystä. "Se on puoli yksi." Minun piti koota itseni ja ajatukseni, ennen kuin sain itseni astumaan ulos huoneesta. Leo oli sytyttänyt valot olohuoneeseen ja meni edeltä keittiöön. Vasta hänen tuodessaan minulle lasin vettä ja nähdessäni hänet siinä ilmielävänä, vaalea hiuspehko miten sattuu ja suu leveässä virneessä, aloin vihdoin heräillä kunnolla. "Minun luistimeni ovat kellarissa", mumisin vetäessäni hetkeä myöhemmin housuja jalkaan makuuhuoneesta. Leo istui sängylläni jalat ristissä ja katseli hymyili iloisesti. "No mehän haemme ne sieltä." "Onko sinulla luistimia?" "Jep." Naureskelin edelleen pojan idealle, mutta saatuani vaatteet ylleni, menimme todellakin yhdessä hakemaan luistinkassini kerrostalon häkkivarastosta. "Et ole sitten vieläkaan saanut siivottua tätä?" Leo virnuili nähdessään sotkuisen, täpötäyden varastoni. "Muistaakseni sinä lupauduit auttamaan siinä", sanoin ja vedin mustan, raskaan kassin esiin vanhan hyllynromun takaa. "Ups", Leo nauroi ja hänen hyvä tuulensa oli automaattisesti minussakin ja virnuilimme toisillemme ja nauroimme ihan muuten vaan. Onneksi luistelukenttä ei ollut turhan kaukana kotoani, sillä ulkona oli pistävän kylmä ilma. Heti päästyämme kadulle, pakkasen hyökkäsi suojaamattomien kasvojeni kimppuun ja nenääni alkoi kirvellä inhottavasti. Ulkona ei ollut juuri sen valoisampaa, kuin sisälläkään, tosin vaikka olikin yö, satunnaiset autot huristelivat ohitsemme ja luonnollisesti myös kuu ja tähdet loistivat, selvästi ja kirkkaasti. Leo oli minua paremmin varustautunut pakkaseen eikä näyttänyt minkäänlaisia merkkejä kylmyydestä, kun taas minun hampaani kalisivat huomattavasti. Unohtaaksemme kylmyyden, aloimme lauleskella, sikäli kun emme nähneet yhtäkään ihmistä kaduilla. Hoilasimme kovaan ääneen, ikään kuin mitä enemmän ääntä päästäisimme, sitä lämpimämpi meidän olisi. Leo heilutteli kädessään olevaa muovipussia, jonne oli luistimensa sullonut, laajassa kaaressa laulun tahdissa ja minä jouduin tämän tästä kavahtamaan kauemmas pojasta, etten olisi saanut luistimen terää päähäni. Kenttää kiertävät katulamput olivat jo sammutettu, mutta kirkkaanvalkoiset hanget loivat avarasta kentästä katua valoisemman. Juoksimme kilpaa kentälle ja painava hokkarikassi olallani hakkasi selkääni varmasti useammankin kipeän mustelman. Viimeisetkin unenrippeeni rapisivat kuivan maalin lailla pois kaatuessani selälleni paksuun hankeen ja polkaistessani saappaat pois jaloistani. Leo oli ennätysnopeasti saanut omat luistimensa jalkaan ja tuli kiusoitellen pyörimään eteeni jälle, kun minä vielä taistelin ensimmäisen luistimen nauhojen kanssa. "Nämä ovat niin hemmetin

solmussa. Ja minun sormeni ovat aivan kohmeessa. Ei hitto, kun pitää olla kylmä!" manailin itsekseni Leon pudistellessa päättään. "Annas kun minä", hän lopulta sanoi, heittäytyi polvilleen eteeni ja selvitti ja sitoi hokkareideni nauhat vikkellästi. Tunsin itseni kolmasluokkalaiseksi, jolle opettaja sitoo luistimet liikuntatunnilla. Sanoin tämän Leolle ja hän hymähti. "Syytän nakkisormiani. Sinä olet pianisti, joten..." "Ole nyt jo hiljaa", Leo naurahti ja alkoi nousta seisomaan saatuaan luistimeni valmiiksi, mutta arvioikin jään liukkauden väärin ja kaatui rähmälleen aivan jalkojeni viereen. Minä nauroin, mutta olin osittain kauhuissani. "Pari senttiä vasemmalle ja luistimeni terä olisi mennyt silmästäsi läpi", totesin ja hän vain nauroi hieman nolona. Lunta alkoi hiljalleen pyryttää, kun pääsimme molemmat jäälle. Kenttä oli luultavasti aurattu aikaisemmin samana iltana, niin puhdas ja kiiltävä se oli. Hetken totuttelun jälkeen pääsin minäkin vauhtiin ja hurmioituneena siitä, että koko kenttä oli todellakin käytössämme, minä liu'uin pitkin jäätä monia, monia metrejä kerralla, tein kaarevia käännöksiä, luistelin takaperin ja nautin siitä tunteesta, kun sai luistella täysillä vailla pelkoa siitä, että törmäisi kohta johonkin viisivuotiaaseen tenavaan. Emme puhuneet Leon kanssa pitkään, pitkään aikaan mitään, minä suurin piirtein liisin jään pinnalla silmät lähestulkoon suljettuina ja olin jo unohtaa koko pojan. Itse asiassa minun piti hieman ravistella itseni todellisuuteen, kun olin törmätä Leoon. Meitä molempia palelsi, minulla se näkyi kasvojen reippaalla punoituksella, mutta Leon kasvot olivat vitivalkoiset. "Olisi pitänyt ottaa lätkävarusteet mukaan", totesin kun luistelimme jo rauhallisemmin rinnakkain ja mietimme, voiko jäällä tehdä jotain muuta kuin kiittää menemään. "Elä hetkessä", Leo kehotti ja pyörähti pienen ympyrän luistimillaan. Katsoin Leoa, jonka tummansiniset silmät tarkkailivat ympäristöä uteliaasti. Kuun kelmeä valo antoi hänen kalpeaan ihoonsa hieman kellertävän säväyksen. Leo vilkuili minua hiuspehkonsa takaa hymyillen, hänelle muodostui hymyillessä pienet rypyt silmäkulmiin ja hymykuopat poskiin. Hengityksemme purkautui ilmaan höyrynä, joka täytti ilman. Minun teki kovasti mieli sanoa jotain Leolle, kuten, että minun oli ollut häntä ikävä tai että oli mukava olla siellä, mutta en tohtinut. Leo vihelteli hiljaa ja pyörähti yhtäkkiä ympäri luistellakseen takaperin edessäni niin, että olimme kasvokkain. "Tiedätkö, mikä olisi hurjaa?" hän kysyi silmät kiiluen. "Mennä metsään etsimään sitä riehuvaa karhua josta kerrottiin uutisissa?" ehdotin kulmiani kohottaen. Leo oli hetken hiljaa. "Tuo on itse asiassa vielä hurjempaa." "Mennäänkö?" kysyin "Nääh", Leo pudisteli päättään. "Minusta täällä on mukavaa." "Onhan täällä", minäkin sanoin ja potkaisin hieman vauhtia itselleni, jolloin liu'uin Leon ohitse. Jatkoimme luistelua hetken hiljaa. Leo harjoitteli paikallaan pyörimistä luistimilla ja minä kerroin hänelle, miten naapurin rotukoira oli pitänyt minua öisin hereillä niin kauan, että olin saanut isännöitsijän heittämään lemmikin ulos. Leo vain nauroi ja sääli koiran omistajaa. Päädyimme puhumaan koirista ja omista lemmikeistämme, joita meillä oli aikoinaan ollut. Myöhemmin päädyimme molemmat makaamaan lumihankeen jalat kipeinä ja jäisinä. "En ole luistellut tänä vuonna kertaakaan. Viime vuonna taisin kerran, pari", totesin ja höngin lämmintä ilmaa käsiini lapasten alle. "Jalat kärsivät tästä. Siitä on liian pitkä aika. Jestas sentään, en ole tainnut harrastaa mitään urheilua kuukausiin." Leo mumisi jotain ja kääntyi kyljelleen. Minä tarjosin hänelle pipoani, hänellä ei ollut päässään mitään lämmittävää, mutta hän sai minut vakuutetuksi siitä, että minä tarvitsin sitä häntä enemmän. "Tuo sinun siilitukkasi ei lämmitä mitään, minulla on tällainen pehko", hän sanoi osoittaen meidän päitämme. "Ei minulla ole siilitukkaa", väitin vastaan ja nousin istumaan. "Onpas." "Eipäs." Leo virnisti, tuli nopeasti viereeni ja suuteli minua. Kyhjötimme hangessa takapuolet jäätyneinä vielä hetken, kunnes päätimme levänneemme jo tarpeeksi ja kompuroimme ylös, takaisin jäälle. Emme jaksaneet enää liukua jäällä kauaa, olimme molemmat jo niin pahasti paleltuneita, eivätkä tyhjä kenttä ja kaunis yö enää jaksaneet innoittaa

niin paljon, joten päätimme palata kotiin. Riuhtoessani luistimiani pois jalasta, en enää tuntenut omia jalkojani lainkaan. Ne tuntuivat käsissä vain kahdelta tunnottomalta möykyltä. Ehkä tennissukat luistimien alla kahdenkymmenen asteen pakkasessa ei ollut niin hyvä idea. Leo esitteli minulle ylpeänä omia punaisia villasukkia ja minä heitin häntä saappaalla. Tuntui oudolta kävellä tasaisella maalla luistelemisen jälkeen ja hetken jouduin ottamaan Leosta tukea horjuessani tielle saappaat jalassa. "Mikä tämän koko reissun tarkoitus oli?" kysyin viimein astellessamme yhdessä kotikadulleni. Leo oli hetken hiljaa, hän hymyili hieman apeasti ja näytti miettivän vastausta. Hän puristi kättäni lujasti alkaessaan puhua. "Minusta tuntui vähän siltä, että sinä olet unohtamassa minut", hän lopulta myönsi vilkaisten minua varovasti hiustensa takaa. "Älä höpötä", minä nauroin ja pysähdyin taloni alaovelle kaivamaan avaimet taskustani. "Onhan tästä nyt vähän aikaa, mutta yllätyisit siitä, miten paljon pyörit mielessäni", sanoin ja riuhtaisin oven auki. "Ihan kaiken aikaa." "No mutta silti", Leo mumisi ja seurasi minua sisälle käytävään. "Oli vain sellainen olo. Ja olihan mukava nähdä, taas pitkää aikaa." Vasta kiivetessäni rappusia ylös kohti kolmatta kerrosta, tajusin, miten väsynyt olinkaan. Väsynyt ja kylmissäni. Siinä vaiheessa, kun pääsin avaamaan asuntoni oven, aloin olla jo siinä pisteessä, että mikäli en olisi voinut nojailla Leoon kaiken aikaa, jalkani olisivat voineet pettää. Silmäni eivät enää tahtoneet pysyä auki, kun pääsin eteiseen, jolloin vain potkaisin kenkäni telineeseen, pudotin luistinkassini keskelle lattiaa ja kuoriuduin ulos vaatteistani matkalla kohti makuuhuonetta. Olin niin kylmissäni, että hetkikin ilman vähintään kahta kerrosta vaatetta tuntui sietämättömältä. Leo seurasi minua makuuhuoneeseen ja jäi hetkeksi sängyn viereen, samaan tapaan kuin tullessaan herättämään minut muutamia tunteja aikaisemmin. Pakotin luomeni pysymään auki vielä hetken, että ehtisin hyvästellä pojan. Hän hymyili minulle ja hetkeksi hänen silmänsä välähtivät esiin hämärästä, kun ohiajavan auton valot pyyhkäisivät sälekaihdinteni välistä hänen kasvojaan. "Minulla oli tosi mukavaa", hän sanoi hiljaa ja minä mumisin myötäilevästi. Hän saattoi sanoa vielä jotain, en muista, en ole varma, sillä taisin olla jo unessa, mutta muistan hänen suudelleen minua vielä kerran, ennen kuin oli poistunut huoneesta. Aamulla heräsin nenä auttamattoman tukossa. Kurkkuni oli täynnä limaa ja vilunväristykset vapisuttivat kehoani kaiken aikaa. Kuumeisena ja tukkoisena kompastelin huoneestani kylpyhuoneeseen ja löin varpaani kipeästi keskellä eteisen lattiaa lojuvaan luistinkassiin. Vaikka fyysinen oloni kiljui minua keittämään kupin kaakaota, laittamaan filmin pyörimään ja jäämään sairastamaan kolmen paksu peiton alle, jokin sisälläni pakotti minut kuitenkin pukeutumaan ja lähtemään ulos. Näytin varmasti karnealalta astuessani bussiin, ainakin muiden matkustajien ilmeistä päätellen. Yön aikana oli satanut reippaasti lunta, jolloin myös ilma oli lauhtunut. Bussin huristellessa eteenpäin, muistelin edellistä yötä ja hymyilin itsekseni. Olin jo nukahtaa bussin tasaiseen, rauhoittavaan hyrinään, mutta huomattessani määränpääni siintävän edessäpäin, havahduin nopeasti ja painoin pysäytysnappia. Puskin eteenpäin paksussa hangessa, lunta tuli kaiken aikaa vain enemmän, ja avasin kylmän tuulen vinkuessa hautausmaan portin. Minun ei kestänyt kauaa löytää oikea paikka, vaikka edellisestä visiitistäni oli kulunut jo tovi. Pysähdyin Leon haudan eteen, katsoin sitä hetken ja pyyhin vielä lunta pois nähdäkseni nimen kunnolla. Kyykistyin kiven viereen, sivelin sen tasaista, kylmää, jään osittain peittämää pintaa varovasti. "En minä sinua ole unohtamassa", kuiskasin hiljaa hymyillen. "Enkä varmasti tule unohtamaankaan."